

get gerne vil have en lidt bredere diskussion af, hvordan patienterne informeres på en god og ordentlig vis, således at de er bekendt med deres rettigheder på det her område, og således at de kan gøre disse rettigheder gældende, hvis de måtte dette.

Men det betyder ikke, at vi i dag støtter, at man alene som model indfører informeret samtykke. Vi kan godt støtte den model, der ligger i det her forslag, om en sige fra-model.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det er et utrolig vigtigt spørgsmål, vi skal diskutere her i dag, for det er patienternes retsstilling, det handler om.

Jeg vil godt spørge fru Sophie Hæstorp Andersen, om fru Sophie Hæstorp Andersen ikke vil give mig ret i, at hvis vi vælger den model, der er fremlagt her i dag, og det kan da godt være, at vi kommer til at gøre det til sidst, jeg tør ikke sige det, skal det i hvert fald diskuteres i bund, om ikke patienten under alle omstændigheder skal gøre en aktiv handling for at sige fra.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Det er vedrørende balancen eller vægtningen, som fru Sophie Hæstorp Andersen var inde på, mellem individets rettigheder og samfundets eller videnskabens interesser. Hvordan har fru Sophie Hæstorp Andersen det med det, når vi tænker på Europarådets konvention om menneskerettigheder og biomedicin, for her står der jo, at menneskets interesser og velfærd altid skal have forrang frem for interesser, der alene vedrører samfundet og videnskaben? Hvordan har fru Sophie Hæstorp Andersen det så med vægtningen i forhold til den sætning?

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Kortfattet tror jeg, man kan sige, at det, der er vigtigt ved dette lovforslag, er, at det nærmest til punkt og prikke er en ren afskrift af det, der blev foreslået med betænkning 1414, der kom i maj 2003. Den har været debatteret ved nogle høringer, og den er ikke ny på den måde.

Vi står inde for det, der står i Europarådets biomedicinske konvention, men vi mener altså også, at den er indeholdt i det her forslag, for ellers tror jeg ikke, at Indenrigs- og Sundhedsministeriets jurister eller Justitsministeriets for den sags skyld ville lade sådan et lovforslag passere.

Vi synes, det er helt klart, som fru Birthe Skaarup siger, at det kræver en aktiv handling fra patienterne at sige fra over for, hvordan det materiale, man har afleveret hos lægen eller ved behandling, bliver brugt. Derfor er det også vigtigt at få en diskussion om, hvordan man bliver informeret om den mulighed for at sige fra.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jeg er ikke helt enig med fru Sophie Hæstorp Andersen i, at det er den redegørelse om biobankerne i betænkning 1414, vi tager stilling til i dag, for her bliver jo netop beskrevet to modeller. Men det er faktisk dem, vi efter min klare vurdering også kan diskutere i dag.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KD):

Fru Sophie Hæstorp Andersen sagde i sit svar til mig, at hun troede nok, at Sundhedsministeriets embedsmænd og forskellige andre havde gjort det godt nok. Det har de måske også, men det var ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte om, hvordan fru Sophie Hæstorp Andersen har det med, at vægtningen er lagt mere på samfundets og videnskabens interesser end på individets interesser.

Så til det med, at hele udkastet har været behandlet og debatteret osv. Det er jo rigtigt nok, men fru Sophie Hæstorp Andersen er vel klar over, at der nærmest ikke er blevet ændret et komma, siden debatten har været der, siden høringsvarene er kommet ind, siden alle kritikpunkterne er kommet. Der er ingenting, der er blevet ændret, så det hjælper jo ikke noget, vi har en debat, hvis ingenting ændres.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil bare kortfattet sige, at min opfattelse er, at man med det her lovforslag har forsøgt at komme med et bud på en god afvejning imellem individets ret og selvbestemmelse på den ene side og hensynet til samfundets muligheder for at lave bedre behandlinger og forskning på den anden side.

Den debat, der har været, som også er afspejlet i høringssvarene, har vi læst med stor grundighed, men vi har også konstateret, at der ikke altid er fuldstændig enighed om, i hvilken retning vi bør gå. Nogle ønsker større åbenhed og mindre af individets selvbestemmelsesret, andre